

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΫΠΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ. Έν Άθηναις φρ. 15.—Έν δι ταῖς Ἐπαρχ. φρ. 16.—Έν τῷ ἔξωτ. φρ. 25

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

—ΓΡΑΦΕΙΟΝ, ΟΔΟΣ ΜΟΥΣΩΝ, Άριθ. 4, ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλήμονος παρὰ τὴν Πλατεῖαν Συντάγματος.—

ΑΝ ΗΜΗΝ ΒΑΣΙΛΕΥΣ?

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΤΩΙ ΑΒΔΕΛ ΚΑΔΕΡ.

Πῶς φαίνεσαι ὅτι κατὰγεσαι ἐκ Συρίας, τόπου γυναικῶν θερμῶν, ἡδονικῶν ἀπολαύσεων καὶ γλιτροῦ κλίματος! Ἐπεθύμησες νὰ σφίγγῃς εἰς τὰς ἀγκύλας σου βροδόσαρκον χαρουμάκι καὶ ἵνα τ' ἀπολαύσῃς ἕγινες ὁ κατὰ φαντασίαν Βασιλεὺς. Ἄλλ' ἔχεις καὶ ὀλίγον δίκαιον! Ὅπως κατήντησαν οἱ Βασιλεῖς, εἰς οὐδὲν ἄλλο τοὺς χρησιμεύουν οἱ θρόνοι καὶ τὰ στέμματα εἰμὴ ὡς ἄψυχοι μεσῆται τῶν πόθων καὶ τῶν ἡδονῶν των.

Πλὴν τοιοῦτον ἔπρεπε νὰ φανταζώμεθα τὸν Ἑλληνα Βασιλέα; Αἱ νεώτεροι φυσιολογικαὶ σπουδαί, ἐφηρμοσμέναι ἐπὶ τῆς ἱστορίας, ἀνέγραψαν μεταξὺ τῶν συμπερασμάτων αὐτῶν ὅτι το αἷμα βασιλικῶν δυναστειῶν, ἔνεκα μὴ ἀνανεώσεως καὶ διασταυρώσεως αὐτοῦ, ἐπτώχυνε καὶ ἐφθάρη, οἱ δὲ τοῦ αἵματος αὐτοῦ βλαστοὶ ἐξ ἀνάγκης προκύπτουσι πτωχοὶ τὸ πνεῦμα, πτωχοὶ τὴν καρδίαν, πτωχοὶ τὰ νεῦρα. Ἀλλὰ σὲ, φιλήδονε Ἀβδὲλ Καδέρ, ἀφοῦ τὸ γενεαλογικὸν σου δένδρον δὲν ἔχει κρεμασμένους πολλοὺς ἐπὶ τῶν κλώνων του βασιλεῖς, ἀφοῦ ἐκ τοῦ ἀφροῦ ὀλίγων φιαλῶν κμπαρνίτου ἐσχηματίσθης μόνον κατὰ φαντασίαν βασιλεὺς, τοιαύτην ὤφειλες νὰ δημιουργήσῃς τὴν ἰδανικὴν σου Μεγαλειότητα, κενὴν, ματαίαν, ἀδιάφορον, ὑλιστικὴν, φαύλην σχεδόν; Ὅχι εἶπες ὅτι ἦτο βλάστημα τοῦ κμπαρνίτου καὶ εἶχε τὴν λάμψιν, τὴν ἐπίδειξιν, τὴν ζαλὴν καὶ τὸ κενὸν ἐκείνου.

Πλὴν ἐγὼ, ὅστις νηφάλιος ἐξύπνισα καὶ ἀναγνοῦς τὸ ἀρθρον σου, εἶπα: Τί θάκανα, ἂν ἤμην βασιλεὺς, δύναμαι νομιζῶ νὰ σὲ κηρύξω ἐκπτώτον καὶ ἀνκλῶν τὰ δικαιώματά σου.

Ἄν ἤμην Βασιλεὺς; Ὅχι ἔβαζα τὸ στέμμα καὶ τὴν πορφύραν μου, θὰ ἔπαιρνα εἰς χεῖρας σκήπτρον, θ' ἀνέβαινα τὸν θρόνον μου, περὶ αὐτὸν θὰ παρέτασσον τὴν αὐλήν μου· πρὸ αὐτοῦ θὰ ἔστηνα καθρέπτην καὶ ἔχων πρὸ ὀφθαλμῶν αὐτῶ τὰ χρυσῆ, αὐτὰ τὰ φτερά, αὐτὰ τὰ παράδοξα, θὰ ἔλεγα:

—Διατί στίλβω ὅλος ὡς νὰ ἤμην ἐκ χρυσοῦ εἰργασμένος, ὁ πόσον συνήθης ἐγὼ θνητός; Τί ζητοῦν αὐτοὶ περὶ ἐμὲ, σιδερωμένοι καὶ αὐτοὶ ὡς ἐγὼ, λαμπροκοποῦντες ὡς ἂν ἦσαν ἄστρα, ἐγὼ δὲ ἥλιος; Βεβαίως! ἡ παράφρων εἶμαι καὶ αὐτὴ αὐτὴ παράφρωνων, παίζομεν δὲ τὸ αὐτὸ παιγνίδι ὅλοι μὲ τὸν πτωχὸν μὲς ἐγκέφαλον, ἡ πράγματι εἶμαι τί ὄν ὑπέρεχον, πρὸς ὃ δικαίως ὀφείλονται αὐταὶ αἰ ἐξωτερικαὶ τιμαὶ καὶ διακρίσεις.

Εἶμαι; Δὲν εἶμαι;

Κάτω τοῦ θρόνου! Πέταγμα καὶ στέμμα καὶ ξίφος καὶ πάσπα καὶ μεγαλοσταύρους καὶ στολὴν πυροβολικοῦ καὶ διαδήμα! Ἐξω αὐτὰ τὰ κωδονοφόρα ἐπιπλα, τὰ ἐξωτερικῶς μὲν στίλβοντα, ἐσωτερικῶς δὲ πλήρη κοινοροτοῦ, τὰ λεγόμενα αὐλικοί. Ὅχι ἐλάμβανον κοινοῦ ἀνθρώπου, οἶος εἶμαι, περιβολὴν, θ' ἀπεσυρῶμην εἰς ἀπομόνωσιν, θὰ ἐψυχα τὰ μέλη μου, θ' ἀνέκρινον τὸν ἐγκέφαλόν μου καὶ θὰ ἠρώτων: Εἶμαι λοιπὸν παράφρων; Ἡ ἔχω ὑγιεῖς τὰς φρένας, ὅπως τὰς ἔχουν συνήθως οἱ ἀνθρώποι τοῦ κοινοῦ νοός; Καὶ ὅτε ἐπειθόμην περὶ τούτου, θὰ συνεπέρινον ὅτι αὐτὸ. τὸ νὰ ἴσταμαι ἐγὼ ἐπὶ θρόνου καὶ οἱ ἄλλοι, ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, αὐτὸ τὸ νὰ νομιζῶμαι τῶν πολιτῶν ὁ πρῶτος καὶ ὡς τοιοῦτος νὰ τιμῶμαι, αὐτὸ, τὸ νὰ προστατεύωμαι ὑπὸ τοῦ νόμου ὡς πρόσωπον ἱερὸν, αὐτὸ, τὸ νὰ κηρύττωμαι ἀνεύθυνος, αὐτὸ τὸ ν' ἀναγράφωμαι εἰς τὸ Σύνταγμα ὡς ἀνώτατος ἀρχων, ὡς ἀρχηγὸς τοῦ κατὰ ξηρὰν καὶ θλασσῶν στρατοῦ, ὡς κεφαλὴ τῆς νομοθεσίας, κεφαλὴ τοῦ Ἐκτελεστικοῦ, κεφαλὴ τῆς Δικαιοσύνης, ὅλα αὐτὰ δι' ἐμὲ τὸν μὴ πρᾶττοντα μὴδὲν τούτων εἶναι τύποι ἄπλοῖ καὶ συνθη-

και γυμναί, ως θυμίαμα ὕπερ προσφέρεται εἰς τὴν ἐκ δρυὸς εἰκόνα ἐνὸς ἁγίου καὶ ἁμφιθόλου καταγωγῆς ὡς αὐτοῦ, ὡς τιμαὶ ἀποδιδόμεναι εἰς εἰκόνημα καλοῦ ἡρώων πρὸς διαφύλαξιν τῶν ἀνθρώπων ἀπὸ χολέρας, εὐλογίας ἢ διφθερίτιδος.

Ἄρα; ἢ θέσις μου εἶναι εἰρωνία τοῦ ἑαυτοῦ μου! Ἄρα; ὁ θρόνος γελοιογραφία τοῦ προσώπου μου! Πῶς δύναμαι νὰ πολεμήσω ἐκείνην καὶ νὰ καταστρέψω αὐτήν;

Ἴδου μία σκέψις ἄξια βασιλείας.

* *

Μίαν ἡμέραν θὰ ἐκλείψωσιν οἱ Βασιλεῖς ἐκ τοῦ προσώπου τῆς γῆς, ὅπως ἐξέλιπον τὰ θαύματα, αἱ μάγισσαι, αἱ νευρικά ἐπιδημίας τοῦ μεσαιῶνος καὶ οἱ ἀλχημικοὶ οἱ μεταβάλλοντες τὰ ἀγενῆ μέταλλα εἰς χρυσόν! Ἦσαν ἄλλοτε φόβητρα· εἶναι τώρα ἀθύρματα· καὶ ὁ συρμός τῶν ἀθυρμάτων δὲν διαρκεῖ πολὺ.

Ἄλλ' ἔως ὅτου ἐκλείψωσιν;

Πρέπει αὐτοὶ οἱ ἄλλοτε ἐπὶ ἀκμῆς μοναρχικοῦ θεσμοῦ ἔχοντες γελωτοποιοῦς εἰς τὰς αὐλάς των νὰ καταντήσῃσιν οἱ γελωτοποιοὶ τοῦ κόσμου; Νὰ δύνασαι, σὺ, φίλε Ἀβδὲλ Καδὲρ, νὰ τοὺς παίρνης ὅπως λέμε σ' τὸ μίε, καὶ νὰ μὴ δύναται νὰ προστατεύσῃ αὐτούς, οὔτε τὸ ἱερόν των, οὔτε τὸ ἀνεῖθυνόν των, οὔτε αὐτὸς κἄν ὁ ὑπομάρχης κλῆρις Λιάπης μεθ' ὅλην τὴν ἀγαθὴν του θέλησιν; Πρέπει νὰ πέσωσιν ὅχι ὅπως ἄλλοτε ἐπιπτον ὑπὸ τὸν σιδηρὸν τῆς λακμητόμου, ὑπὸ τὸ αἶμα καὶ τὴν ἀγρίαν κατάραν τοῦ λαοῦ των, ἐν μέσῳ καπνῶν, ἐρειπίων, φασγάνων, ἐπαναστάσεων, ἀλλὰ νὰ σβύσουν ὑπὸ τὸν κυκνώτερον οὐρανόν, βασιλευούσης πλήρους γαλήνης, καὶ μόνην τρικυμίαν νὰ ἔχωσι τὸν μέγαν, τὸν σατανικόν, τὸν ἀσβεστον γέλωτα τοῦ λαοῦ των; Πρέπει νὰ καταντήσῃσιν οἱ Βασιλεῖς Διὸ Κάστροι;

Σὰς ἐρωτῶ, φίλτατε Ἀβδὲλ Καδὲρ, ἂν καὶ προβλέπω, ἀπιστε, ὅτι θὰ μ' εἰπῆς: ναί!

* *

Ἄλλ' ἐγὼ ὅστις φέρω τὸ ἐνδύμα ὕπερ ἐκυμάτισεν ἐπὶ τῶν ὀνομαστοτέρων βουνῶν, κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ αἰῶνός μας, ὡς ἡ ποθεινότερα σημαία τῶν Δύο Κόσμων, ἄλλους διατρέφω πόθους, ὅταν προβάλλω εἰς ἐμὲ τὴν σακνδαλώδη σου ἐρώτησιν:

— Ἄν ἤμην Βασιλεὺς;

Δὲν θὰ ἐπίστευα ἀλλοιοθεῖσαν τὴν φύσιν μου, λεπτυνθεῖσαν τὴν ἐπιδερμίδα, ἐξογκωθέντα τὸν ἐγκέφαλό μου, οὐδὲ θὰ μετέβλλον τὴν καρδίαν μου εἰς θεάτρον μαχῶν φαντασίας καὶ κάλλους, πνευματωδῶν ποτῶν καὶ πότων χαρεμίων· ἀλλὰ θὰ ἔλεγα: ἐάν δὲν εἶμαι κατὰ φύσιν ὁ πρῶτος ἐδῶ τοῦ Βασιλείου μου ἄνθρωπος, ἄς γίνω λοιπὸν κατὰ θέλησιν. Εἴτε πιστεύω εἰς ἀθανασία, εἴτε δυσπιστῶ, ἀφοῦ ἀπαξ ζῶ, ὠφείλον νὰ ἐργασθῶ ὑπὲρ τῆς ζωῆς ἐκείνων οἵτινες μὲ τιμῶσιν ὡς ἀρχηγόν των. Καὶ τί ἡδυνάμην νὰ θέλω ὡς Βασιλεὺς τῆς Ἑλλάδος; Ὡς Βασιλεὺς τοῦ τόπου ὅπου ἐβλάστησαν ὅλα τὰ ἰδανικά, τοῦ οὐρανοῦ ὅστις ἐστεφάνωσε ὅλα τὰ μεγάλα πνεύματα, τῆς ἀτμοσφαιρας ἣν ἀνέπνευσε καὶ ἐξωραίσθη τὸ παγκόσμιον κάλλος τοῦ σώματος καὶ τῆς ψυχῆς, καὶ τί δὲν ἡδυνάμην νὰ θέλω;

Θὰ ἤμην βασιλεὺς ποιητής! Ὅχι ποιητῆς ὁμοιοκαταληξίων, ἀλλὰ ποιητῆς μεγάλων πόθων καὶ μεγάλων

ἰδεῶν! Θὰ ἤμην βασιλεὺς ἐπαναστάτης! Θὰ ἀνέτρεπα τὸ κακὸν καὶ ἐπ' αὐτοῦ θὰ ἐνεθρόνιζον τὸ καλόν. Θὰ ἤμουν βασιλεὺς μεταρρυθμιστής· δὲν θ' ἄφρινα τὰ νερά νὰ σήπωνται, θὰ τὰ ἐτάραττον ἐγὼ μόνος μου. Θὰ ἤμουν βασιλεὺς δίκαιος· θὰ ἐρρίπτα ἔκτῳ ὑπουργεῖα ἕως ὅτου ἐξώσω ἐκ τοῦ ναοῦ τῆς Θεμίδος τοὺς φαύλους, τοὺς ἀνικάνους, τοὺς δωροδοκούμενους καὶ ἕως ὅτου κατάρθουν ἢ δικαιοσύνη νὰ ἀπονέμηται ἀσφαλῶς, καὶ πρὸ παντὸς ἄλλου ταχέως. Θὰ ἤμουν βασιλεὺς εὐορκος, δὲν θ' ἄφρινα ἀγρίους χωροφύλακας, ἀγριώτερα μεταβατικά, ἀπλήστους εἰσπράκτορας, θηρία κλητῆρας νὰ οὐρῶσιν ἐπὶ τοῦ βασιλικοῦ μου στέμματος, εἰσάγοντες αὐτοὶ τὴν δεσποτείαν ἐπ' ἐμὲ τὸν συνταγματικὸν βασιλέα, ἀλλὰ δὲν θὰ ἤμουν οὐδὲ στιγμὴν βασιλεὺς ἐάν δὲν ἐξησφάλιζον ἐκείνην τὴν κυβερνήσιν εἰς τὸ πλευρόν μου ἥτις θὰ ἐξερρίζου καὶ τὴν τελευταίαν αὐθαιρεσίαν. Θὰ ἤμουν βασιλεὺς τίμιος καὶ ὁ ἀπῆθον πάντα τὰ ὄργανά μου νὰ εἶναι τίμιοι. Δὲν θὰ ἡδυνάμην νὰ ἐννοήσω Βασιλέα διορίζοντα ὑπουργοὺς καὶ λειτουργοὺς καὶ ἀντιπροσώπους ἐν τῷ ἐξωτερικῷ, διὰ τῆς ὑπογραφῆς του, ἀνθρώπους κλέπτας, ψεύστας, ἀπατεῶνας, ἀχαρκτηριστοὺς! Θὰ ἤμην Βασιλεὺς φιλοτέχνης, καὶ θὰ ἐπροστάτευα τὰς ὠραίας τέχνας, διότι ἐν τῇ νηπιότητι αὐτῶν ἔχουν ἀνάγκην ἡγεμονικῆς προστασίας!

Θὰ ἤμην βασιλεὺς ἠθικός, διότι ἀλλοίμονον! εἰς τὰ μικρὰ κράτη ὅταν ὑποβόσκη ἐν αὐτοῖς ἡ διαφθορά. Θὴ ἤμην βασιλεὺς ἐλευθέριος, διὰ νὰ δύναμαι νὰ λέγω ὅτι ἐγὼ καὶ ὁ μάγειρός μου εἴμεθα δύο ὄντα ὀλίγον διαφορετικά. Θὰ ἤμην βασιλεὺς ἐργατικός, διὰ νὰ μὴν ἔχη κανεὶς τὸ δικαίωμα νὰ λέγῃ ὅτι εἶμαι ἐπαίτης ζῶν ἐκ τοῦ ἰδρώτος τοῦ λαοῦ. Θὰ ἐτασσόμην ἐπὶ κεφαλῆς στρατιωτικῆς καὶ ναυτικῆς ὀργανώσεως διὰ νὰ δύναται νὰ λέγῃ ὁ τόπος, ὅταν ἐγὼ ἐκλείψω ἀπὸ τῆς παγκοσμίου κοινίστρας: «Αὐτὸ εἶναι ἔργον τοῦ Βασιλέως μας. Ἐκεῖνο ἦτο ἀδύνατον νὰ γείνη χωρὶς τοῦ Βασιλέως μας.» Θὰ ἤμην βασιλεὺς προοδευτικός διὰ νὰ συνενώσω τὰ ἔτη τῆς βασιλείας μου μὲ τὰ ἔτη τῆς ἀναγεννήσεως τοῦ τόπου, ἵνα δυνηθῇ νὰ γράψῃ ἡ ἱστορία: «ἐπὶ Γεωργίου» κῦτταξε τί λέγω: «ἐπὶ Φουστανελλά ἢ Ἑλλάς κτλ.»

* *

Ἴδου, ἀγαπητὲ Ἀβδὲλ Καδὲρ, πῶς θ' ἀπεπειρώμην νὰ διαφυλάξω τὸ δίδημα καὶ τὸ στέμμα μου ἀπὸ τοῦ νὰ ἐκλαμβάνωνται ὡς ἀνήκοντα εἰς βασιλέα θεάτρον ἢ βασιλέα μασκακρεμένον.

Φουστανελλάς.

ΦΡΟΥ - ΦΡΟΥ

Ἔσοι ἐκ τῶν συνδρομητῶν μας δὲν λαμβάνουσι φύλλον ἐνεκα ἀλλαγῆς κατοικίας παρακαλοῦνται νὰ μᾶς ἀναγγείλωσι τὰς διευθύνσεις των σαφεῖς.

Ἄν ξεύρετε μὲ τί ἀντημείβθη ἡ κεφαλὴ τοῦ πρωτομάρτυρος τῆς ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως Πατριάρχου Γρη-

γορίου Ε'. . . ! Μὲ τὴν σύστασιν μιᾶς γυμνασιακῆς τάξεως ἐν Δημητσάνῃ. Τὸ λέγει καὶ τὸ καυχᾶται ὁ βουλευτῆς Γόρτυνος Παλαμῆδης ἐν προσφωνήσῃ πρὸς τοὺς Δημητζανιώτας.

Ἄλλὰ καὶ πάλιν νομίζετε ὅτι ὅλη ἡ γυμνασιακὴ τάξις εἶναι ἀμοιβὴ τῆς αἰμοφύτου κεφαλῆς τοῦ Πατριάρχου; Ὅχι, μόνον τὸ τρίτον τῆς τάξεως τῆς ὀφείλεται, διότι τὸ ἄλλο τρίτον τὸ χρωστᾶνε εἰς τὴν Κυβέρνησιν, καὶ τὸ ἄλλο τρίτον εἰς τὸν βέκτην ὑπουργόν τῆς Πατρίδας, εἰς δὲ τὸν Παλαμῆδην χρωστᾶνε τοῦ μισθῆ.

Ἄναπτύσσει ὅμως ὁ κ. Παλαμῆδης καὶ πρωτοτυποτάτας θεωρίας εἰς τοὺς ἀδελφοὺς Δημητσανιώτας.

Φερ' εἰπέτε:

«Τῶν σχολαρχείων ἢ κατὰ τὰς πραγματικὰς ἀνάγκας τοῦ τύπου καταστάσεως εἶναι μηδὲν, ἀπέναντι τῆς ἀποκτήσεως ἀκαδημαϊκῆς γραμμάτων, ἐν χώρῃ ἐξαιρέτως ἐπιτηδεύει πρὸς τοῦτο.»

Ὅτι δυνάμεθα νὰ ἐννοήσωμεν ἐκ τῶν κινεζικῶν αὐτῶν εἶναι ὅτι ἡ Ἑλλάς θὰ ἔχη τώρα καὶ ἀκαδημαϊκοὺς, τοὺς συνεπαρρημιώτας τοῦ Παλαμῆδου Δημητσανιώτας.

Ἄν ἤμην εἰς τὴν θέσιν τῆς καλῆς Δημητσάνης, θὰ ἔπερνα αὐτὴν τὴν γυμνασιακὴν τάξιν, αὐτὸν τὸν πάγκον, θὰ τὸν πετοῦσα κατὰ κεφαλῆς τοῦ κ. Παλαμῆδου καὶ θὰ τοῦλεγα:

— Βρὲ δημοκόπε, ἀκαδημικὸν καὶ κουρουφέξαλα θέλω με μεις, ἢ δρόμους καὶ γερύρια καὶ σιδηροδρόμους καὶ δημοσίαι ἀσφάλεια;

Τὸ ἄκρον ἄκρον λύσασα διὰ κουβένταις:

— Νὰ συζητοῦν ὁ Αἰὼν καὶ ἡ Στοιὰ περὶ τοῦ ζητήματος τῶν συνόρων μὲ . . . τὴν Τηλέγραφον!!!!

Αὐτὴ ἡ Γαλλικὴ Δημοκρατία τόσον πολὺ εἶχε ζαχαρωθῆ κατὰ τὸ 1879 ἀπὸ τὸν κύριον Ζηνόπουλον μὲ καθάρως κουμουνδουρικὴν ζάχαρην, ὥστε αἰσθάνεται ἐνίοτε αἶμα κάμη λόγον περὶ Τρικουπῆ. Αὐταὶ δὲ αἱ ὑπομνήσεις τῆς γαλλικῆς καὶ ἀγγλικῆς πολιτικῆς ἐν Ἑλλάδι μᾶς φαίνονται ὀλίγον μαγαμάται. Δὲν πιστεύομεν νὰ νομίζῃ ἡ Γαλλικὴ Δημοκρατία ὅτι ἔχομεν ἐδῶ γαλλικὸν κόμμα καὶ βωσικὸν καὶ ἀγγλικόν. Οἱ πολιτικοὶ μας ἔχουν τοῦτο τὸ καλόν· ἀρμενίζουσιν σ' ὅποιον ἀέρα φυσᾷ. Δὲν πιστεύομεν δὲ νὰ νομίζῃ τὸ ὄργανον τοῦ κ. Γαμβέτα ὅτι τώρα φυσᾷ ἐν Ἑλλάδι γαλλικὸς ἀήρ, ἀφοῦ τοιοῦτος δὲν ὑπάρχει οὔτε ἐν Παρίσι. Μόνον τὸν κ. Δυκλὲρ δὲν ἡδύνατο ἡ Ἑλλάς ἐπὶ τοῦ παρόντος νὰ συμβουλευθῇ τί πρέπει νὰ κάμῃ. Πρὸς τὴν Γαλλίαν ὅμως ὡς πρὸς Γαλλίαν, εἴμεθα πάντοτε ὑπόχρεοι καὶ εὐγνώμονες καὶ ὡς ἔθνος καὶ ὡς κυβερνήσις.

Ὁ δραπετεύσας ἐκ τῶν φυλακῶν Τριγγέτα Ζούρκας, ὁ στρουπούλης, ὁ κοντὸς, ὁ παχουλός, ὁ τσεβδίζων ὡς νὰ ἦτο Παρισινός, μὲ τὰ βωλόγια του, τὰ τσαπαζῖκα του, τῆς κεδνείας του, ὅστις κατ' ὅλους τὰς μαρτυρίας ἐντί-

μων ἐπαναστατῶν εἶχε καταπράξει τὰ φρικωδέστερα τῶν ἐγκλημάτων ἐπὶ ἱεροῦ πολέμου τῶν πετωμάτων, τὸν ἔπειτον ὅμως ὄλαι αἱ ἐταιρίαι τῶν ἐνόρκων εἰς τὸ Κακουροδικεῖον ἠθώονον, καὶ μόνον χάρις εἰς τὴν ἐπιμονὴν τῆς Εἰσαγγελίας διὰ νεαν κατηγορίαν ἐκρατεῖτο, αὐτὸς τὸν ὅποιον πάντοτε ὑπερησπίζοντο οἱ μεγαλείτεροι πολιτεύμενοι ἐνταῦθα, ὁ Ράλλης, ὁ Δραγούμης, ἐνόμισε καλὸν χάριν εὐγνωμοσύνης νὰ διαπιστώσῃ τὴν ἀγαθὴν περὶ αὐτοῦ πεποιθῆσιν δύο τιμιωτάτων κακουροδικεῶν καὶ ἐσχημάτισε τὸν ληστρικὸν του θίασον, δεκαμελῆ ἐπὶ τοῦ παρόντος, ὑποσχόμενος νὰ τὸν αὐξήσῃ, ἂν τύχη ὁ ἄνθρωπος ὑποστηρίξῃ ἀπὸ τοὺς φίλους του. Ἐπὶ τοῦ παρόντος νέμεται τὸ Ἄδινι ὄχι τῆς Ἀνατολῆς, ἀλλὰ τοῦ διαμερίσματος Φαρσάλων!

Ἵψομεν φωνὴν ὑπὲρ τοῦ ἀγαπητοῦ καὶ σεβαστοῦ κ. Λάνδερερ! Ζητοῦσι νὰ τοῦ κατεδαφίσουν τὴν ἐπὶ τῆς Πλατείας τῆς Μητροπόλεως οἰκίαν χωρὶς ἀποζημίωσιν! Καὶ εἶναι ὠργισμένος φουερά. Ὅταν σὰς τύχη εἰς τὸν δρόμον, σὰς καλεῖ ἀποτομώτατα, σὰς πιάνει ἀπὸ τὸ χέρι, σὰς τραβᾷ· σὲς νομίζετε ὅτι τὸ ὀλιγώτερον θὰ σὰς φονεύσῃ; ὄχι, σὰς ὀμιλεῖ γιὰ τὸ σπῆτι σου σχεδὸν μὲ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς· καὶ πρὶν ἢ τελειώσῃ τὴν ὀμιλίαν του, φεύγει· διότι δὲν μπορεῖ, θὰ κλαύσῃ! Ἐννοοῦμεν νὰ μὴ μείνῃ παρακρυνομένος ὁ κλωτσοτῶς Λάνδερερ, ἰδίως μὲ τὸ δημόσιον, ὁ τόσας ὑπηρεσίας προσενεγκῶν καὶ προσφέρων εἰς αὐτό. Μόνον διὰ τὰς καθ' ἑκάστην συμβουλὰς του, διὰ τόσα χρήσιμα πράγματα ποῦ μᾶς μανθάνει, πρέπει νὰ ἰκανοποιηθῇ ὁ καλὸς, ὁ ἀγαθὸς, ὁ τίμιος Λάνδερερ.

Οἱ δραστήριοι χαρτέμποροι κύριοι Πάλλης καὶ Κουβζιάς συνέστησαν ἐν τῷ νέῳ μεγαλόπρεπῳ Καταστήματι ἐπὶ τῆς Ὁδοῦ Ἐρμού, εἰς τὸ ἀνω πάτωμα, μηχανικὸν Ἐργοστάσιον κατασκευῆς φακέλων. Ἐντὸς εὐρείας, καθαρῆς, φωτεινοτάτης αἰθούσης διὰ πέντε ἢ ἕξ κομψῶν μηχανῶν τιθεμένων εἰς κίνησιν ὑπὸ ὀλίγων ἐργατῶν καὶ πλειόνων ἐργατιδῶν εἰς πολὺ μικρὸν χρονικὸν διάστημα αἱ ἀπέραντοι ἐκείναι κόλλαι κόπτονται κατὰ ἐκκατοστὰ εἰς ἐν μυριάλεπτον εἰς σχήματα ῥόμβων, εἰς τὸ λεπτόν χρίεται τὸ περιθωρίον των διὰ γόμμας, ἀπλοῦνται διὰ νὰ στεγνώσουν, χωρίζονται ὑπὸ γυναικὸς ἐπὶ τοῦτῳ, τίθεται ἐπειτα ἕκαστος μπικλαβᾶς ἐντὸς μηχανῆς, ἣν ἡ μία γυνὴ κινεῖ, μικρὰ δὲ κορασίς παρακλαμβάνει ἀμέσως τὸν μπικλαβᾶν — ἔτοιμον φακέλλον. Κατόπιν πιέζονται ἐλαφρῶς, εἶτα πακετάρονται καὶ εἰναι ἔτοιμοι διὰ τὸ ἐμπόριον. Ἡ βιομηχανία αὐτὴ εἶναι ἐκ τῶν ἐλαφροτέρων καὶ τῶν κομψοτέρων. Οἱ ἀνακλιβόντες δὲ τὴν ἐπιχείρησιν ἀγαπητοὶ φίλοι Πάλλης καὶ Κουβζιάς οὐδέμια ἁμφιβολία ὅτι θὰ τὴν φέρωσιν εἰς τὸ μὴ περαιτέρω τῆς τελειότητος. Θὰ ἔχωμεν ὅλων τῶν εἰδῶν τοῦ χάρτου φακέλους, ἀπὸ τῶν πολυτελεστέρων μέχρι τῶν ἐρθηνοτέρων. Ἡ εἰσαγωγή τῶν ἐγγυρίων φακέλων εἰς τὰς ἐπαρχίας καὶ ἡ κατανάλωσις προσδοκᾶται μεγάλη, ἀφοῦ οἱ ἐπιχειρήσαντες κατάρθωσαν νὰ καταστήσουν τὰς τιμὰς των μετριωτέρας κατὰ τὸ τοῦ ἐκατόν. Οὕτω καὶ εἰς τὸ τελευταῖον χωρίον θὰ εἰσαχθῇ ὁ φακέλλος καὶ ἐντὸς ὀλίγου ἴσως θὰ συνάξωμεν διὰ τὸ μωσαῖον τὰ διὰ ὅστιαι κωλημένα γράμματα.

ΣΤΑ ΣΥΝΟΡΑ.

ΕΠΟΠΟΙΙΑ.

I

Πάλι μαυρίλα πλάκωσε στα σύνορά μας πέρα,
πάλι βοή ακούστηκε ώσάν μουμπουνητό,
πάλι καπνός έσκότισε τὸ γαλανὸ αἰθέρα
καὶ πάλι φαίνοντ' ἀστραπαὶς ἀπὸ τὸν Ἰμηττό!
πάλι βροντῆσαν τουφεκιάς κ' ἐλάμψανε μαχαίρια,
πάλι οἱ Τούρκοι κ' Ἕλληνες πικαστήκανε στὰ χέρια.

Ὁ φαντασία ὑψηλὴ οὐρανοπερπατοῦσα
εἰς τὰ φτερά σου φέρε με στὸν πόλεμο ἐκεῖ!
Καὶ σὺ, ὦ τουρτολέτειρα τοῦ Σολωνείου μουσα,
ψάλλε τοὺς νέους Ἕλληνας μὲ τέχνη μαγικὴ!
Σὺ πέ μας πόσοι ἔπεσαν ἀπὸ τοὺς τούρκους πόσοι
καὶ στάσου, ὅταν ἀπ' αὐτοὺς κἀνένας δὲν γλυτώσῃ....

II

Ὁ Γρίβας λίγα καλὰ παλικάρια
φρουρὸς εἰς τὰ σύνορα ἀγρυπνος στέκει·
ἀντίκρου του φαίνονται Τούρκων σαλθάρια
καὶ πάντα κτυπᾷ ὄχληρὸ τουμπελέκι ..

Σιμά εἰς τοὺς δύο στρατοὺς κάποια βράχη
οἱ Τούρκοι στοὺς Ἕλληνες λένε ν' ἀφήσουν,
κ' ἐδῶ, στὸ Δερβὲν Καραλή, φρικτὴ μάχη
οἱ Ἕλληνες μέλλουν σὲ λίγο ν' ἀρχίσουν.

Νὰ φύγετε !... ἀγρία οἱ Τούρκοι φωνάζουν,
ἢ θέσαι αὐτὴ στὸ Σουλτάνο ἀνήκει!
« Ἐλθε νὰ τὴν πάρῃς » οἱ Ἕλληνες κράζουν
κ' ἀκούοντ' ἀμέσως τῶν ὀπλων οἱ λύκοι!

Μὰ πρὶν ὑψῶθῃ τοῦ πολέμου σημαία
καὶ πρὶν φονικὴ μία σφαῖρ' ἀντηχήσῃ,
Δεσπότης κρατῶντας σταυρὸ καὶ βρομφαία
ζητεῖ μὲ ἀτάκτους πιστοὺς νὰ ὀρμήσῃ!

Θεὲ μου ἀντάρτας καὶ πάλι μὰς δίνεις,
καλῶς νὰ μὰς ἔλθουν ἂν ἦναι ὀλίγοι,
ἀλλ' ὁμως τὸ γένος αὐτὸ μὴν πληθύνης
γιατὶ τῶν προβάτων τὸ γένος ἐπνίγη!

III

Γρίβα τοὺς λίγους σου βάλ' ἴσθην ἀράδα
στὰ μετερίζα τους νὰ στηλωθοῦν,
κ' ἂν δὲν νικήσουνε γιὰ τὴν Ἑλλάδα,
ἔλοι στὸ πλάι σου νὰ σκοτωθοῦν.

Σ' αὐτὰ τὰ χῶματα, Γρίβα, θυμῆσου
βαθυὰ πῶς κοιτόνται δύο κορμιὰ,
πῶς ἴσως θὰ βρισκε καὶ ἡ ψυχὴ σου
ἓνα μαρτύριο, μητέρα μιά.

Τούρκοι κτυπᾷτέ τους, τί καρτερεῖτε;
πῶς σὰς ἐρόβησαν ἴλιγοι γραικοί;
ὀλίγο κάμετε πῶς προχωρεῖτε,
κ' εὐθὺς θὰ φύγουνε σὰν ποντικοί.

IV

Κάθε κορμὸς, κάθε γερό λιθάρι
ποῦ βρίσκεται στὰ σύνορα ψηλά,
σκεπάζει κ' ἀπὸ ἓνα παλικάρι
ἓνα πλατόστηθο φουστανελά.

Σιμά του ἓνα φλογερὸ τουφεκί
ποῦ ἀδελφός του δίδυμος ὁμοιάζει,
ὅπου μαζ' ἡ του περπατεῖ καὶ στέκει,
ἦσυχά ζαπλωμένο τὸν κυττάζει.

Μιά πλόσσα στὸ πλευρό τ' ἀκουμπισμένη,
ἓνα σπαθὶ στὴ λιγερὴ του μέση,
μιά θήκη μὲ φουσέκια γεμισμένη,
τσαρούχι φτερωτό, κόκκινο φέσι!

Δὲν ἔχει οὔτε θέλει ἄλλα πλούτη
παντοῦ σὰν ἄσπρο φάντασμα προβαίνει,
κλέφταις, φωτιὰ, καπνός, βόλι, μπαρουτί,
μ' αὐτὰ μονάχα ζῆ, μ' αὐτὰ πεθαίνει.

Κάθε κορμὸς, κάθε γερό λιθάρι
ποῦ βρίσκεται στὰ σύνορα ψηλά,
φυλάττει ἓνα τέτοιο παλικάρι
ἓνα πλατόστηθο φουστανελά!

V

Νὰ οἱ Τούρκοι γοργὰ ξεκινούνε
μὲ σημαίες, κανόνια, μουλάρια,
νὰ πασσαῖδες ποῦ λάμπο-κοπούνε,
τουμπελέκια, σαρίκια, σαλθάρια!

Κ' ἂν θὰ εἶδες μερμίγικα στὸ δρόμο
νὰ τραβοῦνε μεγάλο μαμουῖνι
ἄλλα σέρνοντας κ' ἄλλα στὸν ὦμο
ὡς ποῦ τέλος τὸ φέρουν στὴ σχοῦνη,

Ἔτσι μέσα σ' αὐτὸ τὸ φουσατό
χρυσοκέντητο γέρο, τραβᾷνε,
σ' ἓνα ἄλογο ἀπάνω βαρβάτο,
ποῦ ὁ πρῶτος των φαίνεται νάνα.

Πόσοι εἶναι, Θεὲ τί ἀσκέρι!
εἰς τὴ βράχη τραχάτοι ἀνεβαίνουν,
μὰ παιδιὰ ζαπλωμένα στὴ φτέρη
μὲ χαρὰ τὸν ἐχθρὸ περιμένουν.

VI

Μπάμ! ἀξάφνα ἀκούεται μιά τουφεκιά,
ἔφοδο παιζ' ἑσπαιρική τρομπέτα:
μὰ δέκα ἑξῆς νοὶ μαθαίνουν τὴν Τουρκιά
πῶς παίζει ποῦ καλὰ ἡ μπαγιονέτα.

—Κτυπᾷτε τοὺς γκιαοὺρ παιδιὰ μὲ λύσσα!
φονάζει ἓνας τούρκος καὶ πηδᾷ ἔμπρός,
μὰ βόλι στὴν καρδιά τὸν βρίζει ἴσα
καὶ μ' ἓν' Ἀλλάχ! ζαπλώνεται νεκρός!

Γιουρούσι κἀνουν πάλ' οἱ Τούρκοι ἡρωϊκὸ
κ' ἀπάνω στὴν ὀρμὴ τους ἀλαλάζουν,
μὰ πάλι βρόντησε τουφεκί φονικὸ
καὶ πέφτουνε στὸ χῶμα καὶ σπαράζουν.

Μπάμ, μποῦμ, πρ..πρ.. πέφτουνε κ' ἄλλα ἀκόμα,
κ' οἱ Τούρκοι λιγοστεύουν ὅλο ἓνα!
— Ἀπάνω τους μὲ τὸ σπαθὶ στὸ στόμα
νὰ μὴν ἀφήστ' ἀπ' τὰ σκυλιὰ οὐτ' ἓνα.

Ἔτσι φωνάζει γέρω καπετάνος,
πετιοῦνται τὰ παιδιὰ ἀπὸ τ' ἀγκάθια...
ἔ! νὰ ἔλεπε τὴν ἔφοδ' ὁ Σουλτάνος
θὰ ἔχανε τ' αὐγὰ μὲ τὰ καλάθια!...

Φεύγουν οἱ τουρκαλάδες νικημένοι,
ὡς κ' οἱ νεκροὶ τὸ βάζουνε στὰ πόδια
καὶ μέσα 'στὴ φυγὴ τὴν ντροπιασμένη
ἔβλεπε δῖποδα, τετράποδα, χταπόδια!...

— Προσέξτε κανεὶς νὰ μὴ σὰς φύγη
Νεκρός ἡ ζωντανός σὲ μὰς νὰ πέσῃ . .
— ἔμπρός μουρὲ παιδιὰ λίγο κунήγι
καὶ τὸν πασσαῖ τους, βάλαμε στὴ μέση!

VII

Ὁ φαντασία ὑψηλὴ, οὐρανοπερπατοῦσα
εἰς τὰ φτερά σου φέρε με 'στὰ σύνορα ἐκεῖ.
Καὶ σὺ, ὦ τουρτολέτειρα τοῦ Σολωνείου μουσα,
ψάλλε τοὺς νέους Ἕλληνας μὲ τέχνη μαγικὴ.
Σὺ, πέ μας πόσοι ἔπεσαν ἀπὸ τοὺς Τούρκους πόσοι
καὶ στάσου . . . ὅταν ἀπ' αὐτοὺς κἀνένας δὲν γλυτώσῃ!

Μιάγκας.

ἘΞ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

(τοῦ εἰδικοῦ ἀνταποκριτοῦ μας).

Μετὰ μίαν ἐβδομάδα ἀπὸ τῆς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἀφίξεώς
μου θέλω ἀποστείλει εἰς διαταγὴν τοῦ *Μη Χάγεσαι* φορ-
τιὸν Αἰγυπτιακῶν ἐντυπώσεων. Τὸ ἀντάλλαγμα ἐλήφθη
προκαταβολικῶς εἰς ἐκφράσεις εὐγνωμοσύνης.

Τὸ συμβόλαιον τοῦτο ὑπέγραψα πρὸ τινων ἡμερῶν
ἀναχωρῶν ἐξ Ἀθηνῶν, καθ' ἣν στιγμὴν ἀπεχωρίζομεθα,
στιγμὴν, καθ' ἣν ὑποσχόμεθα πολλὰ, ἀπειρα, ὅπως μετὰ
ταῦτα ἐκτελέσωμεν ὀλίγα ἢ οὐδέν. Καὶ τώρα ἡ προθε-
σμία ἔληξεν, τὸ ἀτμόπλοιον ἀναχωρεῖ μετὰ μικρὸν, ἐγὼ
δὲ, ἐνῶ οὔτε ἀγρὸν ἠγόρασα, οὔτε γυναῖκα δυστυχῶς
ἔγημα, οὐδὲν ἔχω νὰ φορτώσω καὶ μένω χασκων πρὸ τε-
μαχιδίων τινων χάρτου, κεκλυμμένων μὲ ἱερογλυφικὰς
σημειώσεις, ἃς οὐδ' ἐγὼ ὁ γράψας δύναμαι ν' ἀναγνώσω.

Καὶ ὁμως ἐπιχειρῶ τὸ ἔργον. Ὁ Θεὸς ἐπλάσε τὸν κόσ-
μον εἰς ἔξ ἡμέρας καὶ τὴν ἐβδόμην ἀνεπαύθη. Ἄν ἐγὼ
ἤμην Θεός, θ' ἀνεπαύομην ἐξ ἡμέρας, θὰ ὠνειροπόλου
τὴν δημιουργίαν τοῦ κόσμου τὴν ἐβδόμην καὶ θὰ τὸν ἐ-
πλαττον τὴν ὀγδόην παρὰ τέταρτον.

Ἐγνώριζον, ὅτι δὲν πρόκειται νὰ πλάσω κόσμον, δὲν
εἶχον δὲ καὶ τὴν ἀξίωσιν ὅτι δύναμαι νὰ χαλάσω, ἀπλῶς
ἤθελον νὰ περιγράψω χαλασμένον. *Errur si muone* . .
ὄχι ἡ γραφίς μου βεβαίως.

Ἄλλ' ἡ πτωχὴ μου γραφίς δὲν ἐκινεῖτο, ἔτρεμε. Θέ-
λεις ὕλην διὰ τὴν ἐπιφυλλίδα σου, τοῦτέστι οἶνον διὰ
τὰ ὑπόγεια τοῦ *Μη Χάγεσαι* Ἄλλὰ μετὰ τὸ γενναῖον
καὶ ζωρὸν νέκταρ, ὅπερ ἐκεῖ κατὰ καιροὺς εἰσεκόμισαν
ὁ Bob, ὁ Timeson, ὁ Κωστῆς, ὁ Ἰμβριος καὶ τόσοι ἄλ-
λοι, ἐγὼ μόνον ὕδωρ τοῦ Νείλου καὶ τοῦτο θολὸν ἔχω
νὰ σοὶ στείλω. Ἄν εὖρης ὅτι δὲν δύναται νὰ κερασθῇ εἰς
τοὺς ἀναγνώστας σου, χάρισον αὐτὸ παρ' ἐμοῦ εἰς τὸν
φιλον Δήμαρχον διὰ τὸ κατὰβρεγμα τῶν ὄδων.

Καὶ πρῶτον ὑποθέτω, ὅτι δὲν περιμένεις πολιτικὰ ἔρ-
θρα. Ἐν ἀντιθέτῳ περιστάσει σοὶ στέλλω τὰς ἐλληνι-
κὰς τῆς πόλεως μας ἐφημερίδας, λίαν ἐνημέρους τῶν
ἀπανταχοῦ καὶ πάντοτε γιγνομένων, ἰδίᾳ ὁμως τῶν ἐπὶ
Νῶε, εἰς ἃς θὰ συνεβούλευον νὰ ἐπιγράψωσι τὰ ἄρθρα
των articles posthumes. Ἄλλὰ μετανοῶ ἐνθυμούμενος
ὅτι ἡ ἐποχὴ τοῦ πυρετοῦ δὲν παρήλθεν εἰσέτι ἐν Ἀθή-

νας και μη θέλων να πράσχω πράγματα τη επί της υγείας επιτροπή αυξάνων τας άφορμάς των μισαρμάτων με τας οζούσας σήψεις ειδήσεις των.

Τούτων έχομένων, ως λέγουσιν οι ομιλόσοφοι, είναι συνωμολογημένον μεταξύ μας ότι δεν θα γράψω πραγματείαν. Αν περί τούτου επρόκειτο, ήδύνατο κάλλιστα να παραθέσει εις τούς αναγνώστας σου τας επιστολιμαίαις διατριβάς του Παπαρήγοπουλου και του Gabriel Charmes, τόν δηγόν του Μπαίκερ, του Λεσσεψ τ' άπομνημονεύματα, του Pruner και Reyer τας κλιματολογικάς και ιατρικάς μελέτας ή τας αρχαιολογικάς των Mariette και Maspero και τέλος του Felix Mangin τού σύγγραμμα, αγοράζων ή ελληνικώτερον δανειζόμενος αυτά. Εγώ θα γράψω όπως θέλω και ή, τι θέλω, άρρητα και άσυνάρτητα, ένδιατριβών αίρνης περισσότερον εις τούς οφθαλμούς ή όλον τού σώμα, περισσότερον εις μίαν βλεφαρίδα ή όλον τόν οφθαλμόν.

Υπόβες, ότι είμεθα εις τού Φάληρον, ότι εσφιγγαμεν γενναίως ποτήριον Βιενναίου ζύθου και ήκούσαμεν την Fatinitza και ότι επιστρέφομεν εκείθεν με ρόδον εις την κορμειούδωχην και ρλυαρίαν εις τήν χείλην, ότι . . . Δυστυχία μου, τού άτμόπλοιοι συρίζεις άναχωρούν.

Υστερόγραφον ληρθέν τηλεγραφικώς.

Σύνταξις Μη Χάνεσαι

Αθήνας.

Έντυπώσεις μου έπαθον ή, τι συνήθως οίκογένειαι έν σιδηροδρόμω Φαλήρου. Ολίγαι άνεχώρησαν, λοιπί μένουσι μη προθάσασαι να καταλάβωσι θέσιν. Φρόντισον μη άποπλανηθώσιν αι έρχόμεναι εις άποβίθασιν. Λοιπί καταφθάνουσι με προσεχές.

Νέος

ΜΕΛΟΔΡΑΜΑ ΛΘΗΝΩΝ.

Έτελειώσαν τή ψύματα! Έντός ολίγου καθυποβήλονται υπό των ευδοκιμωτέρων άρχιτεκτόνων τή σχέδια τής κατασκευής του νέου Δημοτικού Θεάτρου, του οποίου τή θεμέλια από δεκαετίας περίπου ύψύμενα έκει, εις τήν πλατείαν Λουδοβίκου, ιστανται μάρτυρες άψευδεις του άβδηρητισμού μας, άρχομένων να κτίζωμεν χωρίς να έχωμεν σκοπόν και να τελειώωμεν. Άλλ' ής είναι τή περασμένα ξεχασμένα. Μετ' ολίγον ή ψυχος εκείνος περιβόλος, του οποίου τόν προορισμόν ολίγου δειν έλησημονύμεν χάρις εις τήν άκούμητον πρόνοιαν Άστυνομίας και Δήμου, ή δε νεωτέρα γενεά ήρχισε να νομίζη ότι ή πελωρία εκείνη μάνδρα ύψώθη μέγα μνημεϊον αιδούς, χρησιμοποιών εις τας διαβατικάς ανάγκας των διουρητικών Αθηναίων, ή γίνη κέντρον οίκοδομικής κινήσεως και έκ μέσου του χάους των ιδιωμάτων, των άναβηθρών, των κτιστών και των λιθοξόων θα προκύψη ή Μητρόπολις τής μουσικής και του μελοδράματος έν τή πρωτεύουση. Είδομεν τή σχέδια ενός των συναγωνισθησομένων, ταυ κ. Ζιράρ, όστις θα διαφιλονεικήση βεβαίως μετά πολλών έλλπίδων επιτυχίας τή πρωτεία έν τω διαγωνισμω. Ο κ. Ζιράρ είναι έκ των διασημοτέρων Γάλλων άρχιτεκτόνων, έρχομαις και υπό τόν περιφημον Garnier, τόν άρχιτέκτονα του Νέου Μελοδράματος των Παρισίων. Έν

τούς σχεδίοις του επεδίωξε τήν πολυτέλειαν, τήν άνεσιν και τήν ασφάλειαν κατά των έκ πυρκαϊζή κινδύνων. Εις τού τελευταίον τούτο έρνήν πολύ πρακτικός, μη χαθείς εις άμφίβουλα σόστρα, αλλά κατασκευάσας ούτω τήν σκηνήν, όπου οι έκ τής πυρκαϊζής κίνδυνοι, ώστε έν δυστυχεί περιπτώσει να κατακλωθή αυτή, χωρίς ούδέν να πάθη τού λοιπόν θεάτρον. ώς δ' έχώρησε τήν σκηνήν από τού θεάτρον, ούτως απέμώνας έν τήν από των ήθοποιών, των οποίων οι οικίσκοι προφυλάσσονται διά πάχος τοίχους, ώστε έν περιπτώσει δυστυχήματος να μη κλιώμεν κμμίζν υπαρχίν. Η χωρητικότης του θεάτρον είναι διά 1500 θεατάς. Οι διάδρομοι ευρύτατοι. 10 κλιμακες άγουσιν εις έξοδον. Έξοδοι δέ υπάρχουσι γύρω γύρω του θεάτρον. Έντός πέντε λεπτών κενούται όλη ή αίθουσα. Έκάστης συρμας θεωρείων ανά 25, διεσκευασμένων ούτως ώστε ή άκτις τής τοποθεσίας των να είναι πάντοτε προς τήν σκηνήν, διατίθει μίαν μικράν αίθουσαν. Τού Foyer, ή Αίθουσα, οδηγούσα εις πολυτέλη έξώστην, είναι μεγαλοπρεπεστάτη τού δε κερφεϊον ή, τι καλλιτεχνικόν. Μεγάλη φροντίς και πολύς κόπος καταλήφθη διά τή Βασιλική θεωρεία. Ο κ. Ζιράρ μπορεί να είναι δημοκρατικός, άλλ' ή τέχνη του είναι οργουτιστική, πηγάζει με τούς καιρούς. Ιδιαίτερα είσοδος, κλιμακες, αίθουσαι, φανοί κλπ. τής χωρητικότητος τήν οποίαν έχει, 55 μέτρων μήκους, τού Μελοδράμα Αθηναίων έγείρεται κατά τή σχέδια του κ. Ζιράρ ως πρώτης τάξεως θεάτρον. Η σκηνή του είναι κατασκευασμένη εις πολύ μεγαλειότεραν ευρύτητα τής άνέκθεν προωρισμένης! Έχει μήκος 25 μέτρων επί 21. Η δε μηχανική τής θα είναι τοιαύτη, ώστε να περιστάνωνται επ' αούτης τή πολυπλοκώτερα των μελοδραμάτων και τή θυματουργώτερα μπαλέτα. Η όλη δαπάνη θα άνέλθη εις 1, 300,000.

Δημοτικός τις σύμβουλος είχε δείξει τάσεις κάπως πολεμικάς προς τή σχέδια του κ. Ζιράρ, επί τω λόγω ότι πρέπει να περιμένωμεν τας έφευρέσεις όσαι θα γίνουσι εις τή ζήτημα τής προφυλάξεως από των πυρκαϊών.

Όταν είδομεν ήμεις τή σχέδια, και μες έδόθησαν όλα αι ζητηθείσαι εξηγήσεις, δικαίως είπομεν:

— Όστε ο κ. Ζιράρ δεν άφισε έξω ειμή τας μελλούσας έφευρέσεις!

ΤΑ ΧΑΛΙΑ ΜΑΣ

Τι κάμνει ή άγαπητός Τέλιος Πετσάλης, ή νέος τιμηματάρχης του ύπουργείου τής Δικαιοσύνης; Τόν εκάμαμεν, άν δεν άπατώμεθα, τιμηματάρχη, διά να μες έχη έννημέρους των ποινικών καταρθημάτων του προσφιλούς του Έλληνας. Επρόκειτο να καταστρώση στατιστικήν τής ποινικής δικαιοσύνης, των έγκλημάτων, των φόνων, των βιζισμών, των αυτοκτονιών, των άποπειρών άνκίρσεως και όλην τήν κίνησιν έν γένει του Έλληνικού Έμπορίου. Διότι τού έλληνικόν έμπόριον δεν είναι ούτε τή σύκα, ούτε ή σταφις, ούτε τού βυζαντιδίου, άλλ' οι φόνοι, αι επιθέσεις, τή τραύματα, αι άπαγωγαι, οι βιζισμοί και αι ζωοκλοπαί. Έάν μες άξιώση ή κ. Πετσάλης των πινάκων του, ή άποδειχθή ότι τού έμπόριον αυτό αυξάνει και πληθύνεται από έτους εις έτος και ότι βηληθδόν

ΜΕΣΑ Σ' ΟΛΑ.

Θα πνίξη πην άλλο έμπόριον. Είναι δέ έμπόριον έσωτερικής καταναλώσεως, τού οποίου ή παρὰς μένει εις τόν τόπον. Έν ταις έπαρχίαις είναι οι φόνοι, άλλ' καθ' ή μάδας, χρονδρικώς, μεγαλεμπόριον. Έν τή πρωτεύουση είναι τή τραύματα και αι επιθέσεις. Πλεονάζουν δέ αι κατά γυναικων επιθέσεις. Εις δύο κατά σειράν άστυνομικά δελτία ένδεκα άλληλοδιαδόχων επιθέσεων έμετρήσαμεν ότι αι όκτώ ήσαν κατά γυναικων. Επικρατοϋν στοιχείον εις τούς επιτιθεμένους είναι οι έπιλοχίαι τής γενναίας φρουράς, αυτοί δέ πάλιν εκλέγουν προς επιθεση κατά μέθοδον όμοιοπαθητικήν γυναικας έπιλοχίους, άς και μαχαιρώνουν, όποτε τού άστυνομικόν Δελτίον, θύον εις τας Χάριτας και τήν Αφροδίτην, μετά πολλής αιδούς αναγράφει και τας γιγνομένας άποβολάς. Ένίοτε τή μαχαιρώματα έχουν τήν αούτην ύπόθεσιν με τήν Ιλιάδα, τήν άρπαγήν Έλένης, άλλ' Έλένης τού αερίοφωτος. Έν γένει ή, τι άγιον, άφιλότιμον, άνανδρον, έπιβουλον, πλημμυρεϊ έν μέσαις Αθήναις. Συνήθως διά μηδαμινάς αιτίας. Έτσι θέλω. Τού κτύπημα πλέον έγινε είδος χαιρετισμού. Φράπ-φρούπ. — Τί τρέχει βρε άδελφέ. — Τί να τρέχη; Καλημέρα σου. — Έν ταις έπαρχίαις τή πράγματα έχουσι ποτέρον όψιν. Είναι εκεί τούλάχιστον κεκηρυγμένον έμμενος κατάστασις. Ο Ρέκκς φονεύει τόν Μ. Κερζής τόν Μάντην, ή Τσέλιγγας φονεύει τή Γιάννικα και ή Μητρος τόν Τσέλιγγαν. Είμεθα πολλοί. Έπαργίναμε με τας νέας έπαρχίας. Πρέπει να λιγοστεύσωμεν. Αυτό θέλωμεν και ήμεις. Διά τούτο περιμένωμεν από μεν τήν στατιστικήν του κ. Πετσάλη πλήμυραν έγκλημάτων, από δέ τήν στατιστικήν του κ. Καζάκη ζηρασίαν πληθυσμού. Θα είμεθα εύγώμονες και εις τούς δύο. Τού κλεινόν Έθνος πρέπει να έλαττωθή διά να μην άλληλοτραύγηται.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ.

Η παλαιά Αίγυπτος του Κεδίβη, του Αραμπή και τής Οδοϋ Σταδίου έγινε Νέα Αίγυπτος των Άγγλων, του Ουέλσελέυ, και του κ Λυσάνδρου Ροβολοπούλου. Μετηνέχθη επί τής Οδοϋ Έρμου κατά τήν γωνίαν ήν σχηματίζει ή Οδοϋ Βουλής, είναι πλησίον του Ξενοδοχείου τής Αγγλίας, ως άγγλίζουσε ή Νέα Αίγυπτος, έγινε άριστοκρατικώτερα και ύπόσχεται ευρωπαϊκήν ευμάρειαν και περιποίησιν εις τήν τιμήσουσαν αούτην παλαιάν και νέαν πελατείαν τής. Είναι και τού συρμού, ως Νέα Αίγυπτος.

Σήμερον (Κυριακή 12 Σεπτεμβρίου) διδαχθήσεται υπό του Έλληνικού Δραματικού θιάσου του κ. Λεκατσά διά τελευταίαν φοράν έν τω θεάτρω των Ολυμπίων, ή Γ. πράξις τής Δεσποίνης τής Λυών, ή Γ. πράξις του Αμλέτου, ή Γ. πράξις του Έμπορου τής Βενετίας ή Γ. πράξις του Οθέλλου. Ο κ. Λεκατσας θα διδάξη εις μεν τήν Δέσποιναν τής Λυών και τόν Έμπορον τής Βενετίας άγγλιστί, εις δέ τόν Αμλέτον και τόν Οθέλλον έλληνιστί.

Ησύχασε ή Αραμπής και ή Αίγυπτος μαζί του, ήσύχασε ή Σεΐμουρ και ή Γάρνερ Ουολσελέυ, έτρόμαξαν και έζάρωσαν τή τέκνα του Προφήτου, και ή Χαμίτ τή μοιρά του μες στον έντα του κλαίει. Μα και ή Σινούσης ήσύχασε και οι άλλοι περιδρόμοι, και μόνον οι Πανελληνες δεν ήσύχασαν ακόμη.

Μόνον αυτοί τρομάζουσε τού κόσμου τήν ειρήνη με τή πολλά των σύνορα τή άνακατωμένα. Όταν οι άλλοι κάθονται, σηκώνονται εκείνοι, και έτσι ή κόσμος έβρίσκει τή στο πόδι όλοένα. Συχαζουσι οι Αράπηδες, συχαζουσι και οι Έγγλέζοι, και τού σπαθί του ή Ρωμηός εις τόν άέρα πνίξει.

Ο ένας, λέγει, άρχισαν αι διαπραγματεύσεις, ή άλλος πώς δεν άρχισαν και ούτε ποτέ ή άρχισουν. Δεν είμπορείς ελεύθερος άέρα ν' άναπνεύσης, χωρίς οι νεολόγοι μας τ' αούτ' σου να ζαλίσουν. Θα γίνη Συνδιάσκεψις. . . ή! ή! ή! δχι, δεν θα γίνη, γιατί ή κύριος Βισμάρκ και ή Δύσις δεν άφνει.

Για προδοσίας ή γνωστός Τηλέγραφος φωνάζει, βαστ' και ή κύριος Χαβίς τόν τακτικό χαβζ του, μονάχος τας σπουδαίας του ειδήσεις σχολιάζει, και ή Τρικούπη ένοχος τού φαίνεται θανάτου. Κάθε αούγη με σχολία και σκέψεις άντατέλλει, και ή καθείς ζαλίζεται και γράφει ή, τι θέλει.

Οι Τούρκοι, γράφει τακτικά τού Έθνικόν μας Πνεύμα, τού ζακουσμένο Καραλή κρατοϋν και πριν και τώρα. άλλ' όμως μην άκούετε και είναι μαϋρον ψεύμα, ή Γρίβας πάντα τού κρατεί, φωνάζει και ή Ωρα. Λοιπόν σε τίνος άπ' τούς δύο τή μάτις να πιστεύσης; ή Γρίβας τ'όχει; άρχισαν αι διαπραγματεύσεις;

Ποιός άπ' τούς δύο τραχώματα στα μάτις ύποφέρει; ποιός είμπορεί στο Καραλή καλ' να διακρίνη; ή Κωστομύρης βέβαια, που από μάτις ζέρει, δεν πρέπει τήν Ελλάδα μας στην πλάνην τής ν' άφνη. Η Ωρα ή τού Έθνικόν καλλίτερα ήκνυτάζει; τίνος τήν όψι σύννεφο κατάμαυρο σκεπάζει;

Όμως εγώ πολλούς στραβούς και από τήν πείνα είδα. . . πόσαι άρρώστελαις δεν γενν' τού στομαχιού ή πόνοσ! βλέπεισ βαθυά στα τάρταρα τήν φίλην σου πατρίδα, και Τούρκους στο άέτωμα τού θείου Παρθενώνος. Τώρα ποιός βλέπει πιο καλ', σεϊς κρίνετε μονάχοι. . .

Souris.

ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ
ΝΕΑ ΑΙΓΥΠΤΟΣ

(Ὁδὸς Ἑρμοῦ καὶ Βουλῆς, ἐπὶ τῆς γωνίας, πλησίον
 τῆς Πλατείας Συντάγματος).

Ἡ Νεα Αἰγύπτου εἶναι τὸ
 παλαιὸν πασίγνωστον Ξενοδοχεῖον Αἰγύπτου ἐπὶ τῆς
 Ὁδοῦ Σταδίου.

Διευθυντὴς εἶναι ὁ ἐκ τῶν διευθυντῶν τῆς **Αἰγύπτου**
 κ. Λύσανδρος Ῥοβολόπουλος, ὁ ἀγαπητὸς τῆς Μεγάλης
 Πελατείας τῆς **Αἰγύπτου**.

Ἡ Νεα Αἰγύπτου

ἔχει ἐπίπλωσιν ὅλως καινούργη, δωμάτια εὐρύχωρα, ἀ-
 ριστὰ διεσκευασμένα, εἶναι εἰς τὸ κέντρον τῆς ἀθηναϊ-
 κῆς κινήσεως, παρὰ τὴν Πλατείαν Συντάγματος, μὲ πε-
 ριποιητικώτατον διευθυντὴν, καλλίστην ὑπηρεσίαν καὶ ἐν
 γένει ὑπόσχεται τὴν πλέον ἀνετον καὶ εὐχρηστον διημέ-
 ρευσιν εἰς τοὺς πελάτας αὐτῆς, εἴτε μόνους, εἴτε καὶ οἰ-
 κογενεικῶς. Λοιπὸν

Εἰς τὴν

Νεαν Αἰγύπτον

(ἴ.—1).

ΣΧΟΛΗ ΙΠΠΑΣΙΑΣ

(Ἐν τῷ Στρατιωτικῷ Ἰπποδρομίῳ).

Ὁ κ. Γεώργιος Πολυχρονόπουλος, ὅστις ἀπὸ
 πέρυσι διοργάνωσε πρῶτος Σχολὴν Ἰππασίας καὶ ἀπέδωσε
 τόσους καλοὺς καρποὺς ἐν ὀλιγοχρονίῳ διαστήματι,
 ἐγγυμνάσας πολλοὺς καλοὺς νέους, διοργάνωσεν ἐφέτος
 τὴν Σχολὴν του ἐπὶ εὐρυτέρων βάσεων, ἀυξήσας τὸν
 ἀριθμὸν τῶν ἵππων του καὶ ὑποσχόμενος ν' ἀνταποκριθῆ
 καθ' ὅλα εἰς τὰς προσδοκίας τῶν μαθητῶν του.

Συγχρόνως ὁ κ. Πυλοχρονόπουλος προσδιώρισεν ἰδιαι-
 τέρως ἐν τῷ Ἰπποδρομίῳ ὥρας

**ΔΙΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΙΠΠΑΣΙΑΣ
 Εἰς τὰς ΚΥΡΙΑΣ**

Ἡ Διεύθυνσις του

διὰ πλείονα λεπτομερείας παραπλεύρως τῆς οἰκίας
Κορδέλα, ὅπου καὶ ἐπιγραφὴ τῆς Σχολῆς ὀδηγεῖ.

ΖΗΤΕΙΤΑΙ παῖς 11—13 ἐτῶν ὅπως ὑπηρετῆ
 εἰς οἰκίαν. Ἡ Διεύθυνσις εἰς τὸ Γραφεῖόν μας.

Ἀπὸ 1^{ης} Σεπτεμβρίου

ἤρξαντο αἱ ἐργασίαι τοῦ ἐγγυρίου

ΜΗΧΑΝΙΚΟΥ ΦΑΚΕΛΟΠΟΙΕΙΟΥ

Εἰς τὸ

ΜΕΓΑ ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ

ΠΑΛΛΗ ΚΑΙ ΚΟΤΖΙΑ.

[Οἱ κατασκευαζόμενοι φάκελλοι εἶναι ἀπαράλλκτος
 ὡς οἱ εὐρωπαϊκοὶ κατὰ τὴν κομψότητα, στερεωτέρας δὲ
 ἐργασίας καὶ καλλιτέρου ὕλικου].

Αἱ Τιμαὶ

Ὀλιγώτεραι τῶν εὐρωπαϊκῶν

κατὰ 20 %

ΔΕΧΕΤΑΙ ΠΑΡΑΛΕΛΕΙΝ

Ἐντεθεὶν καὶ ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν εἰς ὅλας
 τὰς ποσότητας καὶ ποιότητας.

ΗΜΕΡΟΔΕΙΚΤΑΙ ΤΟΥ 1883

ΕΛΛΗΝΙΚΟΙ ΚΑΙ ΓΑΛΛΙΚΟΙ

!! 40 εἰδῶν !!

**Χρυσοί, χρωματιστοί, μικροί, μεγάλοι,
 ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΩΤΑΤΟΙ**

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ

εἰς διαφόρους τιμὰς, ἀπὸ 1,20 μέχρι 3,60
 εἰς τοῦ βιβλιοπώλου

ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

(Ὁδὸς Ἑρμοῦ).

ΜΕΓΑΛΗ ΟἶΝΟΠΟΙΑ

ΑΜΠΑΖΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΚΤΑΚΤΟΣ

ΕΦΘΗΝΙΑ

Λευκοῦ οἴνου φιάλη λεπτ. 60.

Μέλανος οἴνου φιάλη λεπτ. 60.

(Κεντρικὰ Καταστήματα καὶ ὑποκαταστήματα
 ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεῖ).